

Η ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΠΙΣΤΙΣ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

ΠΩΣ ΤΙΜΩΡΟΥΝΤΑΙ Η ΑΠΙΣΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Οι 'Οθέλλοι του Ζερούμπα. Η καννιβαλική τιμωρία της άπιστης σύζυγου. Η εκδίκηση των παύρων 'Αρκιζόνων. Οι Ναρρινιέρ της Αυστραλίας κ' η γυναίκες τους. 'Οκταήμερος νηστεία και μοναχιά μέσα στη ζούγκλα! Οι ετυμιασμένοι σύζυγοι της φυλής του Κουάκμα. Το ξερριζόμα των νυχχιών της άπιστου σύζυγου στην Κίνα, κτλ.



ΝΑΣ δόκιμος Γερμανός Ξερευνητής και Ανθρωπολόγος, ο δόκιμος Στάνιμετς, δημοσίευσε δώ και λίγο καιρό στο «'Αρχιό της Κοινωνιολογίας» του Βερολίνου μία περιεργη μελέτη γιά τη συζυγική ζωή των αγρίων, από την οποίαν παίρνουμε τά πιο ενδιαφέροντα μέρη τής :

«'Αν σέ άπατά ή γυναίκα σου, φάτνη β, προστάξει ο κώδικς τής συζυγικής εντιχίας τών Μαύρων τού Ζορούμπα, μάς πληροφορεί ο δόκιμος Στάνιμετς. Ο σύζυγος - 'Οθέλλο αυτοί έχουν και μία πολύ άλλόζοτη μόδα στό χτίσιμα τών μαλλιών τους. Φτιάχνουν δηλαδή δύο σικωκούακας δεξιά κ' άριστερά τού μετώπου των, κ' έτσι μοιάζουν διαρκώς σάν ...άπατημένοι σύζυγοι !»

Μά έχουν άραγε δίκοιο να είνε τόσο ζηλιώδης οι Μαύροι αυτοί ; 'Ο Γερμανός σφός μάς λέει ότι έχουν ό διςτυχεώς και παροτρύνουν δίκοιο. 'Η γυναίκες τους είνε τά πιο φιλόξενα και τά πιο επάλληλα πλάσματα τού κόσμου. Γελείτε, όστόσο, άν νομίζετε ότι περνούν όλη τη μέρα μαροτάει στον καθρέφτη τους (για καθρέφτης τους χρησιμεύει σινοβίος ή επιφανία μάς χόρτας γεμάτης νερό) ! 'Η γυναίκες τών Μαύρων τού Ζορούμπα είνε σοστές άμαζόνες. Τρέχουν όλη τη μέρα έδω κ' εκεί μέσα στη ζούγκλα, με τά τόξα τους, και κυνηγούν τά πουλιά και τά ζώα, καλύτερα από τους κ.κ. σύζυγους των. 'Επί πλέον, ή άντοχή τους σόνό πάοι στις στερήσεις είνε άφάνταστη. 'Εκτός από αυτό, λαβιάνουν μέρος και στις πολέμοιες και βίβλσκοντα πάντα στην πρώτη γραμμή. «'Είνε σσοσιτο δάμονες β, γράφει ο δόκιμος Στάνιμετς. Μά, άνάμεσα οι τόσα προτερήματα, έχουν κ' ένα ελάττωμα. Είνε άπιστες ! Είνε 'Επικούριες ! Είνε ελαφρόμυαλες ! Και γ' αυτό ακριβώς ο άγαμος κώδικς αυτής τής άγίας φυλής τών Μαύρων είνε τόσο άδυσώπητος στό ζήτημα τής συζυγικής πίστης : «'Αν σέ άπατά ή γυναίκα σου, φάτνη β Πς τρώνε λοιπόν τίς άπιστες γυναίκες, εκεί κάτω, στό Ζορούμπα ; Μά ! Δέν βαρύνετα ! Αυτό είνε ένα είδος φόβρας και τίποτ' άλλο.

«Μία φορά, γράφει ο δόκιμος Στάνιμετς, ένας Μαύρος τού Ζορούμπα θέλησε να εφομοσή κατά γράμμα αυτόν τόν νόμο και σούβλιος την άπιστη γυναίκα του. Μά πλήρωσε πολύ άσχημα αυτή την προκλητική παλληκαριά του. Την άλλη μέρα τού προβέθηκε παλινουκονήσε στη μέση τού χωριού !... Τί είχε συμβεί ; Τόν είχαν εκδικηθή ή άλλες γυναίκες. 'Ενοείται ότι ή άνάμνησις αυτού τού περιστατικού, αυτής τής παροδευματικής τιμωρίας, αναγκάζει από τότε τους σύζυγους να κάνουν τά στραβά μάτια και να προσποιούνται ότι δέν καταλαβαίνουν τίς άπιστίς τής γυναίκας τους.

Μά άλλη φυλή καννιβαλίων τής Αυστραλίας, ή φυλή τών Ναρρινιέρ, έχει κ' αυτή τόν άγαμο κώδικα της γιά την συζυγική τιμή. «'Αν ή γυναίκα σου είνε φιλόξενη και τεμπέλα, λέει ο κώδικς, άμσηε την όχτώ μέρες κ' όχτώ νυχτές νηστεική και δίκοιο σντροφιόμα. 'Ε, έδω τά πράγματα είνε πάρα πολύ άσχημα !

«'Η στήσιος τής τροφής και ή μοναχιά είνε ή πιο σκληρές τιμορίες, ή μεγαλύτερες συμφορές τής ζωής, γιά ένα Ναρρινιέρ, τίτε είνε άνδρας, είτε γυναίκα. γράφει ο Γερμανός Ξερευνητής. Γιά τίς γυναίκες μάλιστα τέτοις τιμορίες φέρνουν τόν θάνατο, γιατί ή Ναρρινιέρ όχι μόνον είνε λαίμαργες, αλλά και υπερβολικά δειλές. Τό να μη φάη μία γυναίκα τής φυλής τών Ναρρινιέρ λίγο σπράτι καγκουρός ή λιγάκι λιαστό ψάδι, είνε γ' αυτήν ή πιο

φοβική δυστυχία και συμφορά. 'Όσο τάρα γιά τη δουλιά, μήπως γράει αυτή ; Οι μάγοι τής φυλής λένε κάθε τόσο ότι ο άέρας είνε γεμάτος από άόρατα κακά πνεύματα, που καταβροχθίζουν άμέσως όποιον βροδόν μόνάχο κ' άπροστάτετο. Διάβολο, ποιος έχει όρεξι, λοιπόν, να κινή τόν παλληκαρά μ' αυτές τίς άόρατες δυνάμεις ; Φόβος και τρόμος πίνει συνεχώς τίς γυναίκες, μόλις τύχει ν' άπομείνουνε μόνάδες. Γι' αυτό, θά ήπτε, καθονται φρόνιμα και δέν άπατούν τους άνδρες τους ; 'Ε, όχι δά ! 'Η γυναίκες είνε δίκοιο παντού. Και φοβούνται τί μοναχιά και άπατούν τους σύζυγους τους. Τό τρομακό όμως είνε ότι στους Ναρρινιέρ ή τιμωρία τής άπιστου συζύγου εταμοζάεται με τόν πιο σκληρό τρόπο. 'Η άπιστη σύζυγος όδηγείται μέσα στη ζούγκλα κ' εκεί πέρα κλείνεται από τόν άνδρα της, γιά όχτώ δόλοήμερες μέρες, μέσα σέ μία καλάβα, δλουόναχη και δεμένη χειροπόδαρα γιά να μη φύγη. Και τό άποτέλεσμα μπορείτε γιά τό φαντασθήτε. 'Υστερ' από όχτώ μέρες ή άπιστη σύζυγος, άν τύχει να μην πεθάνη από τόν τρόπο της και την πείνα (πράγμα που συμβαίνει πολλές φορές), Ξαναγυρίζεται στό χωριό και κάθεται φρόνιμη και πιστή ό όλη της ζωή. 'Η άνάμνησις είνε κινου τού τρομακτικού όκταήμερου τής νηστείας και τής μοναχιάς μέσα στην καρδιά τής ζούγκλας, δέν την άφήνει πείρα να κινή τρέλλες.

Στη χώρα τών Κοννάια είνε δια άνάποδα. Εκεί πέρα οι παραδότες τής συζυγικής πίστης είνε οι άνδρες. Κι' ο λόγος είνε ότι στη φυλή τών Κοννάια οι άνδρες είνε πιο λίγοι από τίς γυναίκες. Οι παροδομολοι λοιπόν είνε πολλοί και μεγάλοι. 'Όλοι γυναίκα παντρητή — κ' αυτό είνε ένα είδος θημιάβου ! — προσπαθεί να κρατήση τόν άνδρα της γιά τόν έαυτό της και άγωνίζεται διαρκώς να διώξη από κοντά του τίς αντίπαλούς της. «'Τά έρωτικά δρώματα στην χώρα τών Κοννάια, γράφει ο δόκιμος Στάνιμετς, είνε στιγερά, άπάνθρωπα ! Είνε ή πιο φοβική εκδίκηση τού καννιβαλισμού. 'Εκεί κάτω, έκείνος που τιμωριεται επί άποτίες, δέν είνε ο σύζυγος, αλλά ή «ξελογισμάτος, που τόν έφοίτησε. 'Ο σύζυγος δηλαδή δέν λαμβάνει μέρος στους καννάδες μεταδ της συζύγου του και τής τροφής της. 'Είς άμνην να βγάλουν μόνες τους τά μάτια τους β Και να την αλήθεια, τά βγάλουν χωροεκτικά. Είνε ή πιο σσηνησιόνη τιμωρία αυτή. 'Η άπατηθείσα σύζυγος τυφλώνει χωριά, τη νυχτα, την αντίπαλό της, γιά να μη υποθή να Ξαναθή τόν άνδρα της ! 'Υπάρχουν όμως και πολλές περιπτώσεις φρόνι, στρογγυλιόμων και τιμωριών τών αντίπαλόν γυναίκων με τόν πιο άγριο και τόν πιο άπερίγραπτο τρόπο. 'Ο έρωκ, κ' άλλα λόγια, στη χώρα τών Κοννάια είνε άπάνθρωπος ! Μά και οι σύζυγοι τιμωρούνται γιά τίς άπιστίς των. 'Ο τρόπος όμως τής τιμωρίας παίρνει θρησκονικη χαρακτηρισμό, γιατί, όπως είπαμε, οι άνδρες είνε λιγώτεροι άπ' τίς γυναίκες και συνεπώς θεωρούνται ως ένα είδος πολυτελείας. Μία φορά τού χρόνου λοιπόν και μία νυχτα μέ πανσέληνο, οι σύζυγοι είνε έσοχρωμένοι να πάρουν στους ώμοις τίς γυναίκες τους και να κάνουν έτοι τρεις φορές τού γύρο τού χωριού. 'Εκείνες πάλι κρατούν στο χέρι τους ένα κλαδί και κάθε τόσο έσοχρωτόνουν τίς άνδρες τους, γιά να τους κάνουν ένα βάλουν μυαλό.

Άλλά πός μπορούν οι άμοιοι να φρονιμείουν, τη στιγμή που τους πολιοκοφόν διαρκώς με τά θελήγητά τους ή γυναίκες που δέν ελχαν την εύτυχία να παντοεθούν ;

Σέ μία άλλη φυλή τής Ανωτολικής Ρωσίας, στη φυλή τών Νογκάια, ή τιμωρία τής άπιστου συζύγου είνε παροδευματική : 'Ο σύζυγος τής κόβει τη μήτη ! Μ' αυτό τόν τρόπο, ή παρομοιοφωμένη σύζυγος αναγκάζεται να φρονιμεί, γιατί δέν την κιντάζει πείρα κανένας άνδρας κ' έτσι ο σύζυγος βρίσκει μία γιά



Ναρρινιέρ τής Αυστραλίας, χαμογελάτες και...γοητευτικότεατες !...

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΠΕΝΑΡ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΓΟΥΕΣΤ ΠΟΪΝΤ



ΑΙ, ή Ντόρις Μόρσελιν ήταν ένα ωραίο κορίτσι, ένα άσπλο κορίτσι ανάμεσα στους μαύρους «μπαρδόρους» του Γουέστ Πόιντ. Η ζωή εκεί ήταν, στην Αυστραλία, ήταν σκληρή και άγρια. Οι «μπαρδόροι» είχαν ξαλάλα λάθη, τραγικές ήλξεις κι ερωτικές ιστορίες, που είχαν πάντα έναν αίματηρό επίλογο. Η Ντόρις Μόρσελιν, όπως ήταν φρεσκό, είχε πολλές θαυμασιότητες, αλλά δεν πρόσεχε κανένα κι ούτε νοιάζταν διόλου για τους κατηγάδες τους. Εκείνη αγαπούσε

μόνα τον αδελφό της, τον Ρέινάλτ, ένα καλό παιδάκι, που δουλεύει κι αυτό στο άνθρακορυχίο. Μα κι ο Ρέινάλτ την ελάτρευε και φροδύταν, κάθε μέρα που την άφηνε μόνη στο σπίτι τους, ένα μικρό ξύλινο σπίτι, που τό είχε κτίσει ο πατέρας του, κοντά σ' ένα ποτάμι. Φοδύταν όλους εκείνους που την τριγύριζαν και λαχταρούσαν την ωμορφιά της : «Ήσαν κάθε είδους άνθρωποι, που είχαν ξεπέσει εκεί κάτω, απ' όλες τις γωνιές της γης. Τυχοδιώκτες, φτωχοί, εργολαμίες...»
 Ο Ρέινάλτ ξεχώριζε ανάμεσα σ' όλους αυτούς με την ειλικρινή καρδιά του και τη φρονιμιά του. Η αδελφή του, ή ωμορφη Ντόρις, ήταν τό στόνια και ή παρηγοριά της ζωής του. Γι' αυτό, κάθε πρωί, που ξύπνηγε απ' τό σπίτι, ένοιωσε την καρδιά του να τρέχει απ' τό φόβο.
 —Μένει μόνη της... φθόνος. Μήπως της συμβή τίποτε ; Είναι τόσο ευαίσθητο, έδω τραγικό...

Μα τί μπορούσε να κάνει ; Έπρεπε να πάη να δουλέψη. Κι' όταν τό βράδυ, γυρίζοντας, την έβλεπε από μακριά να τον περιμένει στο κατώφλι, ξεχνούσε την κοίμησή του και τίς πίκρες του.
 Είχε διώσει όλους τους βλαπτικούς «μυστηφείς», που τού είχαν ζητήσει τό χέρι της. Κανείς απ' αυτούς δεν ταίριαζε τής αδελφής του. Γι' αυτό μάλιστα τής έλεγε κάθε τόσο να προσέχη, να άμπαρώνη καλά την πόρτα, όταν έβλεπε έκεινους, και να έχη πάντα κλειστό τό παράθυρο. Ο σιδερένιος «μπαγγιής» τού ιαβανιού έφριγγε άρκετό φως μέσα στο δωμάτιο.
 —Μά έγώ δεν φοβάμαι κανένα, Ρέινάλτ... τού άπαντούσε ή αδελφή του. Πώς θάβη να μω' κάνει κακό ; Μα κι σέ νοιάζει... Μείνε ήσυχος... Κάνω πάντα ό,τι μου λέει.

Και χαμογελοσος, καταλαβαίνοντας πόσο την αγαπούσε ο αδελφός της.

Μιά μέρα, όστόσο, μέσα στην έρημιά και τί σκοπιά εκείνου τού μέρους, ή Ντόρις είδε Ξαίνα μισιά της τόν Πάολ Τέλβιν, που είχε μπη από τό παράθυρο. Η Ντόρις φαινόταν ότι τό είχε ξεγιάσει για λίγα λεπτά άνοιχτά... Ο Πάολ Τέλβιν ήταν ο πιο ύπατος και ο πιο έλιμνος από τούς θαυμασιούς της. Ήταν ψηλόσμος, μελαχρινός, χειροδιάνος, ή ένα άταίσιό πρόσωπο κακούργου. Η Ντόρις τόν μισούσε, γιατί ήξερε ότι δεν θά διατάξει να κάνει τό πιο στυγερό έγκλημα, από ένα κατήρατο ή από τρέλλα.
 «Εδύλε λοιπόν μα' σαμακτική κραγή τρέσαν κι' άωρησε στην πόρτα, για να την άνοιξει, με την έλπίδα ότι θά έβρισκε βοήθεια από κανέναν περιστατικό «μπαρδόρο». Μα ο Πάολ, που είχε κλεισίσει και τό παράθυρο, τής έφραζε τό δρόμο.
 —Έ, όχι δά ! Ίωη τρομάζει, άγάπη μου !... τής είπε κι' ένα άταίσιό χαμόγελο. Γιατί κι' άποφύγεις ;

πάντα την ήσυχία του.
 Τέλος, ο δόκτορ Στάινμπεκ άναφέρει μερικά παρατηρήσεις του, που έκανε σέ μερικούς ήμαγχιους Κινέζους τόν βοσείον περιοχών. Έκει πέρα ή άπιατή σύζυγος δεν τιμωρείται από τόν σύζυγο, αλλά από τίς άλλες πιστές συζύγους. Ή τιμωρία τους δέ είναι ή έξηση : Δένεται σ' ένα παλιό και μαστιγώνεται μέχρι άμματος. Έπειτα, μισοπεθαμένη, μεταφέρεται στο ναό τού Έρωτος, όπου δρίστατα ένα άνατριχιαστό μαργιόο. Η ενάρετες συζύγους τίς ξεφορτώνουν τα νύχια τόν χειρών και τόν ποδιών της !...
 Κατόπιν, όταν γίνει καλά, την στέλνουν πίσω στο σπίτι της, άφοσ πρώτα τίς κρεμάσουν στο λαμύ μα ξύλινη ταπέλλα, πάνω στην όποια είναι χαραγμένες ή έξηση συμβουλές :

«Νά σεδέσαι και ν' άκούεις τόν άνδρα σου. Νά μην είσαι ζηλιάρα. Νά μην είσαι φλύαρη. Νά μην είσαι ψευδρα. Νά κρατήεις σέ άπόστασι τούς νέους. Νά μη συλλογιζέσαι άλλον άνδρα, εκτός από τόν σύζυγο σου !...»
 Μα περισσότερο από αυτές τίς συμβουλές, είναι άποτελεσματικό τό ξεκάλλημα τών νυχιών τίς άπιστης Κινέζας, γιατί δεν τολιάει πια να σπώσθη τα μάτια της και να κιντάψη άλλον άνδρα.



Ο Πάολ Τέλβιν, μ' ένα πήδημα άγριο θηρίου, τήν άρπάξει από πίσω...

Κι' έπειτα, άγριος, με βροχή φωνή :
 —Δεν θά βγής από δώ μέσα ! Ήδη ή ώρα να λογαριαστούμε...
 —Σέ λίγο θά γυρίση ο Ρέινάλτ, και τότε... τόν φρόβρισε ή Ντόρις.
 —Ο αδελφός σου θά γυρίση άργά τό βράδυ, τής άπάντησε ή Πάολ Τέλβιν. Έκανα καλά τί δουλειά μου έγώ ! Ένας φίλος μου άνέλαβε να τόν κρατήση όσο μπορούσε περισσότερο... Στην άνάγκη, θά τού κλέψη τό άλογο... Και καταλαβαίνεις, περιστρέφει μου. Για να έρθη με τα πόδια από εκεί κάτω, θά ξεμεροθιά...
 Η Ντόρις πάγωσε από τί φωνή της.
 —Είσαι ένας άνανδρος ! τού φώναζε με θόρυφο. Μα έννοια σου !... Ξέρω να ύπερασπισσο τόν έαυτό μου... Πρόσεχε ! Τό καλό που σου θέλω, είναι να γύγης γυρίσας από δωμάτιο, γιατί άν τό μάθει ο αδελφός μου, θά σέ σκοτώση σάν παύροσκαίο !...
 Ο Πάολ Τέλβιν ξεπύλασε σ' έναν άγριο κατήρασι κι' έκανε να την άγκαλιάσει.

—Θά μω' σπάσης τί ζωή, άγάπη μου ! την ειρωνεύθηκε. Γιατί με φροβρίζεις ; Δεν με λυπάσαι λοιπόν διόλου ;
 Κι' άξαίνα έγινε σιωπηλός. Τα μάτια του, κατακόκκινα από τό θυμό, πετούσαν άστράτες.
 —Νά με πάρη ο διάβολος, άν δεν σέ κάνω δυό κομμάτια ! σφύλιαζε από τί λύσσα του. Μα, για σάσσο !... Τι έβω έγώ ! Όχι, όχι, άγάπη μου ! Σέ θέλω αλόκληρη !...
 Και ξεπύλασε πια σ' ένα ήηρό γέλιο, γεμάτο σαρκασμό.
 Η Ντόρις, κατάγλωσση, έκανε να τρέψη για ν' άνοιχθί τό παράθυρο, μα ο Πάολ Τέλβιν τήν άρπάξει από πίσω, κι' ένα πήδημα άγριο θηρίου, και τήν έφραζε πάνω στο κατώφλι.
 —Άξιαρα ένας έννοιας και ανάμεσα στα δαχτύλά της...

Ο Πάολ έκείνη τί στιγμή είχε κάνει κοντά στο παράθυρο. Τού φάνηκε ότι είχε άκούσει βήματα έξω από τό σπίτι. Μα δεν ήταν τίποτε.
 —Δεν είναι κανείς ! φώναζε αλόχαμος, και πήγε κοντά στην άμπαρη Ντόρις, για να την πάρη στην άγκαλιά του.
 Μα τήν ίδια στιγμή πύδηε προς τα πίσω, κι' ένα μαργιόοσμο πόνος :
 «Α ! όζιντρα ! Μ' έφραζες !...»
 Στη μέση τού στήθους τού ή Ντόρις τού είχε καρφώσει τό μαχαίρι της : «Ένα μαχαίρι, που τό έβαζε πάντα κάτω από τό προσκαίρι της και που τό είχαν συναντήσει Ξαίνα και τα δαχτύλά της.
 —Πάει, κι' έμωρνε ! στέναζε ο Τέλβιν. Καταρομένη ό κι' !... Θά πεθάνω τό νοσηρο, μα άθήρης κι' έσύ μαζί μου... Δεν ξεμωρνε και τόν Πάολ Τέλβιν !... Γι' άστράτες άν νοιάζει πως σούβρης ! Θά πεθάνω μαζί... Θά μω' σπάει μαζί στο έδο μνήμα... Έγώ σου, άγάπη μου !...»

Και χαμογέλασε κι' έναν άταίσιό σαρκασμό. Τα μάτια του καρφώθηκαν με μιá άκατανίκητη μαγνητική δύναμη, πάνω στην

Ντόρις Μόρσελιν.
 —Όταν θά γυρίση ο αδελφός σου, θά βρη έδωτέρα τίς στάχτες τού σπιτιού του... Έ, άμωρφη έκδίκηση, να σέ πάρη μαζί μου στον άλλο κόσμο... Γιατί κίττα !...
 Και με μιá ύπερφύροσση προσάθεια, σφύραζε ως τί γωνία τού δωματίου, όπου είχε ο Ρέινάλτ ένα βαρελάκι μεταφοσ για τί δουλειά. Έπειτα, τρεμοπαλατά, έφτιαζε ένα κντίλι από τό στωαί, που βρήκε και κοντά, και έχωσε τί μιá άκρη του στο μαργιόο. Ύστερα, κι' ένα σφύλασμο πόνος και χαράς μαζί, άναψε την άλλη άκρη.
 —Έτσι ! μω' γαρνισο. Θέλω να δω τήν άγωνία σου, τό μαργιόο σου, περιστρέφει μου... Φώναζε όσο θέλει... Δεν θά σ' άκούση κανείς... Είμωσες μόνο έδωτέρα... Και να, σέ λίγο... Μπώη ! Θά πεθατούμε κι' οι δυό στον άέρα !...
 Ο Πάολ Τέλβιν έκανε να σηκωθί, μα ένας σκληρός πόνος τού ξεόσμοε τό στήθος. Ένα κίμα αίματος ξεχείλιζε από τό στόμα του και τήν ίδια στιγμή έχασε τί αισθήσεις του και σωριάστηκε βαρελά καταγής, πάνω στο φτυτίλι...
 Τό αμά τού έδωσε τί ακριή γλώσσα. Η Ντόρις Μόρσελιν είχε τήχη. Είχε σωθί !...
 Μα είχαν άσπρίσει τα μαλλιά της...